

Inventaris dels fons musicals de Catalunya

Volum 7: Fons de la basílica
de Santa Maria
de Castelló d'Empúries

Inventaris dels fons musicals de Catalunya

Volum 7:

Fons de la basílica de Santa Maria de Castelló d'Empúries

Josep Maria Gregori i Cifré

Elena Salgado Cobo

UAB

Universitat Autònoma de Barcelona

Servei de Publicacions

Gregori i Cifré, Josep Maria
Salgado Cobo, Elena

Fons de la basílica de Santa Maria de Castelló d'Empúries – (Inventaris dels fons musicals de Catalunya ; 7)

ISBN 978-84-490-4051-1 (UAB)

ISBN 978-84-393-7475-6 (col·lecció)

I. Universitat Autònoma de Barcelona

II. Títol

III. Col·lecció: Inventaris dels fons musicals de Catalunya ; 7

1. Basílica de Santa Maria de Castelló (Castelló d'Empúries, Catalunya)
2. Basílica de Santa Maria de Castelló – Catalunya – Castelló d'Empúries – Arxius – Catàlegs
3. Música sacra – Catalunya – Castelló d'Empúries – Bibliografia – Catàlegs
4. Música – Manuscrits – Catalunya – Castelló d'Empúries – Catàlegs
5. Música – Catalunya – Castelló d'Empúries – Manuscrits – Catàlegs
6. Música – Bibliografia – Catàlegs
7. Arxius eclesiàstics – Catalunya – Castelló d'Empúries – Catàlegs
8. Compositors – Catalunya – Castelló d'Empúries

Il·lustració de la coberta: *Lamentació* de Jaume Joan LLEYS, CdE: Au-104

La col·lecció *Inventaris del Fons Musicals de Catalunya* està dirigida i coordinada per Josep Maria Gregori i Cifré, Catedràtic de Patrimoni Musical de la UAB.

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

Ajuntament de Castelló d'Empúries



ARXIU DIOCESÀ
DE GIRONA



*Aula de Música
de Vilassar de Mar*

- © dels textos: els autors
- © bases de dades IFMuC
Aula de Música de Vilassar de Mar
- © d'aquesta edició:
Servei de Publicacions
Universitat Autònoma de Barcelona
Primera edició: novembre de 2013
Tiratge: 400 exemplars
Disseny de la col·lecció: Laia Clos
Diagramació: Jordi Ardèvol
Impressió: Agpograf, S.A.
Dipòsit legal: B. 26.436-2013
ISBN 9788449040511



TAULA

PREFACI	VII
LA CAPELLA DE MÚSICA DE SANTA MARIA DE CASTELLÓ D'EMPÚRIES I ELS COMPOSITORS DEL SEU FONS MUSICAL	IX
INTRODUCCIÓ	X
I. LA CAPELLA DE MÚSICA	XV
1. ELS MESTRES DE CAPELLA	XVII
2. L'ORGUE I ELS ORGANISTES	XXII
3. CANTORS I INSTRUMENTISTES	XXVI
3.1. OBTEINTORS DEL BENEFICI DE SANTA CATERINA	XXIX
3.2. OBTEINTORS DEL BENEFICI DE SANT MIQUEL	XXXI
3.3. ESCOLANS CANTORS	XXXII
II. COBLES I ORQUESTRES	XXXII
III. DADES BIOGRÀFIQUES DELS COMPOSITORS RELACIONATS AMB CASTELLÓ D'EMPÚRIES PRESENTS EN EL FONS MUSICAL <i>CdE</i> ..	XXXIX
IV. OBSERVACIONS SOBRE EL REPERTORI MUSICAL I LA SEVA RECEPCIÓ	XLVI
BIBLIOGRAFIA	L
BREUS NOTES PER A LA CONSULTA DE L'INVENTARI	LIV
ABREVIATURES	LVI
ACRÒNIMS DELS INVENTARIS DELS FONS MUSICALS DE CATALUNYA (<i>IFMuC</i>)	LVIII
SIGLES BIBLIOGRÀFIQUES	LIX

FONS MUSICAL DE SANTA MARIA DE CASTELLÓ D'EMPÚRIES

OBRES D'AUTOR	3
OBRES ANÒNIMS	115
IMPRESOS D'AUTOR	167
IMPRESOS ANÒNIMS	206

ÍNDEXS

ÍNDEX D'AUTORS	211
ÍNDEX GENÈRIC	215
ÍNDEX LITERARI	219

PREFACI

El treball que avui presentem inaugura els estudis sobre el fons musical de la basílica de Santa Maria de Castelló d'Empúries i obre les portes a futurs treballs centrats en la història de la música de l'Alt Empordà. El fons objecte de la nostra catalogació havia estat visitat pels musicòlegs Maria Ester-Sala i Josep Maria Vilar el 1989. En el seu reportatge sobre el fons van explicitar que aquest «no està inventariat ni ordenat, i manuscrits i impresos hi estan barrejats. Creiem que un estudi d'aquest fons pot aportar dades ben interessants per al coneixement de la música a l'Alt Empordà, durant la segona meitat del segle XIX, i principis de l'actual.»¹

Les primeres intervencions en el fons castelloní les duguérem a terme a partir del curs 2002-2003 gràcies al «Conveni de Pràctiques de Patrimoni Musical» que la Universitat Autònoma de Barcelona va establir amb la parròquia Santa Maria, sota el rectorat de mossèn Narcís Costabella i Casas. La labor d'aquella primera etapa va consistir a fer la discriminació entre obres manuscrites i repertori imprès, i a posar en marxa el procés de fitxatge dels manuscrits. Els primers estudiants que hi van intervenir foren Mireia Perpinyà i Pere Marí, als quals rellevaren Esther Domènech, Joan Vila i Oriol Oller, durant el curs 2003-2004.

El procés de fitxatge va romandre interromput fins el curs 2008-2009 en què fou reprès per Elena Salgado, filla de la vila Perelada. El seu primer treball consistí a acabar la descripció dels documents i informatitzar-los; tanmateix, la freqüentació i el contacte que va mantenir amb el fons van desvetllar el seu interès d'investigar sobre els seus compositors i el tarannà de la vida musical castellonina del segle XIX. La intensa dedicació d'Elena Salgado durant els darrers anys, ha cristal·litzat en la lectura del seu treball de màster *La Capella de Música de Santa Maria de Castelló d'Empúries. Catalogació del seu Fons Musical*, que presentà amb satisfacció en el si del Departament d'Art i Musicologia de la UAB, el 12 de setembre de 2013.

1. ESTER-SALA, Maria – VILAR, Josep M., «Arxius Musicals de Catalunya (XVIII). Badalona. Arxiu Històric de la Ciutat. Castelló d'Empúries. Parròquia de Santa Maria», *Revista Musical Catalana*, 62 (1989), 42.

El repertori del fons musical de la basílica l'integren 416 obres: 305 manuscrits —amb 209 obres d'autor i 96 obres anònimes—, i 111 partitures impreses, 2 d'elles anònimes. La pervivència d'aquest reduït nombre d'obres en una institució tan antiga com la basílica castellanina, s'explica per les contínues escomeses bèl·liques a les que es trobà sotmès l'Empordà, des de la segona meitat del segle XVII fins a l'esclat de la Guerra Gran, a finals del XVIII. A aquells períodes d'enfrontaments cal sumar-hi les desamortitzacions dels béns de l'Església que se succeïren durant la primera meitat del segle XIX, i que van afectar de ple l'estament eclesiàstic.

La política antireligiosa derivada d'aquells esdeveniments propicià la clausura de diversos centres eclesiàstics de la vila, amb una dràstica reducció dels membres que conformaven la comunitat religiosa, la qual augmentà després de la Guerra Civil de 1936: d'una comunitat de preveres integrada, durant el primer terç del segle XIX, per 25 membres, es passà a una de 4, pels volts de 1940.² Pel que fa als arxius, la documentació municipal i el fons notarial dels comtes d'Empúries no es van poder salvar. De fet, a finals del segle XIX, la major part de la documentació es considerà extraviada i la que ha perviscut de l'arxiu de la basílica ha arribat als nostres dies en un estat molt fragmentari; a hores d'ara, la major part dels documents de la comunitat de preveres es conserven a l'Arxiu Diocesà de Girona i a l'Arxiu Municipal de Castelló d'Empúries.

Els llibres sacramentals i el fons musical objecte del present volum es trobaven ubicats a la rectoria de la basílica i durant l'estiu de 2012 van ser traslladats a l'Arxiu Diocesà de Girona, a ran del traspàs del seu rector, mossèn Narcís Costabella. Tant durant la primera com durant la segona etapa de la nostra intervenció (2008-2011), mossèn Narcís sempre ens obrí, amb la generositat que el caracteritzava, les portes de la rectoria a fi de treballar amb la màxima comoditat en la catalogació del fons. A ell, doncs, el nostre sincer, i pòstum, agraïment. D'altra banda, desitgem igualment palesar la nostra gratitud a mossèn Joan Naspleda, director de l'Arxiu Diocesà de Girona, i als seus arxivers, Albert Serrat i Joan Villar, per les facilitats que tothora ens han brindat per dur a bon port la finalització d'aquesta catalogació.

Josep Maria GREGORI I CIFRÉ
Catedràtic de Patrimoni Musical de la UAB

Vilassar de Mar, 7 d'octubre de 2013

2. ROIG I SIMON, Marisa. «La institució parroquial a Castelló d'Empúries. Història del seu arxiu», *Annals d'Estudis Empordanesos*, 32 (1999), 315-356.

LA CAPELLA DE MÚSICA DE SANTA MARIA DE CASTELLÓ D'EMPÚRIES I ELS COMPOSITORS DEL SEU FONS MUSICAL

INTRODUCCIÓ

A l'hora de posar en marxa les primeres recerques a l'entorn del fons, vam constatar l'escassetat de referències bibliogràfiques sobre la història musical de Castelló d'Empúries; gairebé totes elles se centren en l'àmbit de la música popular, en les cobles que prengueren forta volada a finals del XIX, sense fer esment del repertori religiós, que és el que configura pràcticament la totalitat del fons musical de *CdE*. Tanmateix, l'estudi d'aquest fons ens ha menat a esbrinar fins a quin punt el repertori de la música popular es trobava lligat a la comunitat religiosa. La vida musical que es desenvolupava a la capella no era producte d'un segment aïllat i impermeable de la societat, sinó més aviat el contrari. Són nombrosos els exemples de les interrelacions que es donaven entre els músics professionals, els afeccionats i els músics beneficiats, membres de la comunitat de preveres, que donen testimoni d'aquella realitat.

La formació musical fou un element de cohesió fonamental. Des dels seus orígens, l'educació musical de la vila es vertebrà a l'entorn de la capella de música de la parroquial i, si bé a partir de 1860 s'hi afegí l'escola municipal de música, la capella creà un planter de músics alt empordanesos que esdevingueren, més tard, reconeguts professionals. Aquest fou el cas de Càndid Candi o dels cosins Frigola. Antoni Agramont i Quintana, per la seva banda, esdevé un clar representant de la música popular del moment i un exemple de la simbiosi que existí entre la vida musical de la comunitat religiosa i el batec de la música popular.

Com era consuetud, l'Ajuntament posseïa el patronatge del benefici de l'orgue i també el del magisteri de capella quan aquests dos càrrecs es trobaven units. Si bé la majoria de mestres de capella i organistes havien estat

identificats per Francesc Civil i Josep Maria Marquès,¹ hem pogut determinar la interinitat d'Agustí Ciurach, a l'hora que hem donat a conèixer la identitat dels organistes Cici Garrigoles i Vinyals i Francesc Garrós i Torralles i hem aportat noves dades sobre els organistes Francesc Aulet, Jaume Casanovas i Ramon Cisterna.

* * *

Durant el segle XIX, la població de Castelló d'Empúries vivia fonamentalment del camp. A tombants de segle, també existí una comunitat de propietaris *senyors*, que vivien majoritàriament d'arrendaments de les seves hisendes. L'estament religiós, tant el secular com el regular, gaudia d'un pes considerable degut a la importància que tingué l'església castellanina en el passat. Tant els religiosos com els senyors van transmetre cert prestigi i categoria a la vila, però «del sector religiós arranca precisament l'esplet musical castellaní.»²

La vila de Castelló havia esdevingut capital del comtat d'Empúries el darrer terç del segle XI, però malgrat els esforços dels mateixos comtes, la basílica de Santa Maria, consagrada el segle XIII, mai va assolir la categoria de catedral tot i que sigui coneguda com *la catedral de l'Empordà* per la seva magnificència arquitectònica.

Tenim notícia que en el segle XIV ja existia una capella de música a l'entorn de Santa Maria, fundada pels comtes d'Empúries,³ la qual estigué activa fins a mitjan segle XX. Aquesta conformà un nucli important per la vida musical a la zona de l'Empordà, sobretot durant la segona meitat del segle XIX.⁴ Lluny de poder-se comparar amb la capella musical de la catedral de Girona, sí que se li pot atribuir el paper de formar músics amb prou capacitat i competència per a poder accedir als grans nuclis de producció musical.

El primer document que es conserva sobre l'existència d'una comunitat de preveres a l'entorn de la basílica de Santa Maria de Castelló d'Empúries data de finals del segle XIII. En aquella època la comunitat romangué constituïda i vertebrada, amb les obligacions i funcions dels comunitaris plenament fixades. El nombre de preveres i de beneficiats depenia de les fundacions beneficials que hom hi instituïa. De la documentació servada es desprèn que, de temps ençà, la comunitat de Castelló d'Empúries fou molt

1. CIVIL I CASTELLVÍ, Francesc. *El fet musical a les comarques gironines en el lapse de temps 1800-1936*. Girona: Caixa de Pensions, 1969; i MARQUÈS, Josep Maria. «Organistes i mestres de capella de la diòcesi de Girona», *Anuario Musical*, 54 (1999).

2. ALBERT, Lluís [et al.] *El mestre Blanch i el seu temps*, Castelló: Ajuntament, 1988.

3. FORTIANA, Enric Riera. «Dos segles de música castellanina. Els germans Riera», *Annals d'Estudis Empordanesos*, 13 (1978), 67-92.

4. CIVIL I CASTELLVÍ, Francesc. «Momento y pasado musical en Castelló de Ampurias», *Revista de Gerona*, 44, (1968).

nombrosa. Al segle XIV s'hi havien arribat a fundar 120 beneficis, tot i que es fixà en 25 el nombre màxim de preveres residents de la comunitat, ja que les fundacions no eren suficients per al manteniment de tots els capellans. Tanmateix, en aquella època i durant molts anys, fou la comunitat més gran del bisbat de Girona, dividida entre les rectories de Santa Maria i Sant Joan Sescloses, aquesta darrera sufragània de la primera.⁵

A banda de la comunitat de preveres, a la vila de Castelló d'Empúries hi convivia cinc comunitats religioses, amb el seus respectius convents: clarisses, mercedaris, franciscans, dominics i agustins. Arran del fervor religiós que despertà la Contrareforma, es van crear moltes confraries, fins a l'extrem que a principis del segle XVII se'n comptabilitzaven 18, entre les quals tingueren un destacat protagonisme les de les Filles de Maria i la del Roser.⁶

Com ja hem comentat, el nombre dels membres de la comunitat de preveres oscil·là al llarg dels segles, des de dotze al segle XV fins a vint-i-cinc al segle XVIII.⁷ Aquest nombre de residents es van mantenir en el decurs de la primera meitat del segle XIX:

«Nos Dn. Josephus de Tabarner y Darner per la gracia de deus de la Sede apostolica, bisbe / de Gerona y del consell de la Mag. en sens per part dels protectos y comunitat de la Iglesia Parroquial de / nostra Señora de Castelló, se nos haja estat presentada una / suplica del tenor seguent: La Rda Comunitat de Preberes / de la Parroquial Yglesia de la pnt vila de Sta Maria de Castelló de Ampurias, del Bisbat de Gerona, ab lo mes obsequiós y degut rendiment á V. S. Illma representa, que en concidenciacio que esta, entre altres, sie una de las Iglesias mes principals / del present Bisbat, degut a la Cathedral / y que aquella / compon del numero de vint Y sinch preveres tots reisidents / los quals quotidianament resan matines y demes horas / canonicas celebrant aixi mateix en aquella tos los / dias los ofis divinals y solemnes ab la Comittiva de diaca

5. A mitjan segle XVII el rector de la parròquia de Santa Maria es convertí en l'encarregat d'administrar els sagraments de l'ermita de Sant Joan Sescloses. ROIG I SIMON, Mari-sa, «La Institució Parroquial a Castelló d'Empúries: història del seu arxiu», *Annals dels Estudis Empordanesos*, 32, (1999), 315-356.

6. Cf. PUJOL I CANELLES, Miquel. «La Música i el Cant durant els segles XIV al XVII a Castelló d'Empúries», dins del catàleg de l'exposició *Castelló d'Empúries i la Música*. Figueres: Gràfiques Canigó, 1990.

7. Arran de la Guerra dels Segadors, la comunitat es va veure empobrida amb la conseqüent manca de capellans per a ocupar les places beneficials. A finals del segle XVII, a causa de l'assetjament que la vila va patir per part de l'exèrcit francès, s'anul·là l'activitat religiosa i la comunitat es va veure reduïda a quinze individus. L'any 1707 el vicari general Josep Gallart taxà el nombre de residents de la comunitat de preveres de Castelló en vint-i-cinc (divuit beneficiats, dos rectors, quatre domers i un xantre): [...] *ad summum solum posse congrue sustentari decem et octo Benefitiatos qui cum duobus rectoribus, quatuor Aebdommedarys, et Precentore*, cf. ADG: D-12, *Llibre de Dotalia*, f. 326 v. Poc a poc, però, la comunitat va arribar a prosperar d'una forma notable, fins arribar a fundar 150 beneficis i a ampliar el seu nombre de residents a 28.

y / subdiaca y orga, com es molt publich, que ofereix donat la formacio si és menester.»⁸

Les desamortitzacions afectaren de ple la comunitat de preveres i la vida musical que es desenvolupava a la basílica de Santa Maria. Castelló d'Empúries fou la vila més afectada per la desamortització de Mendizábal de totes les comarques gironines, per una banda perquè tenia un terme municipal amb una superfície molt extensa i, per una altre, perquè aglutinava moltes comunitats religioses, una de les més riques de les quals era la dels dominics.⁹

Tot i així, la comunitat de preveres de Castelló d'Empúries era la que, amb diferència, tenia més propietats dins del terme municipal. El 1835, els comunitaris eren propietaris de 338 finques i 704 censals, però passada una vintena d'anys l'Estat ja s'havia venut més de la meitat d'aquelles propietats. Si unim aquest fet al de que «toda la renta que producía el arriendo de las tierras y pajares se repartía en partes iguales entre los Rdos. Comunitarios»,¹⁰ s'entendrà la davallada que hi hagué en el nombre de comunitaris i, en conseqüència, en la vida musical castellanina.

D'aquests esdeveniments, en dona fe el fet que «en lo present any 1855 no se ha fet res en la vigília [de Pentecosta] per estalviar gastos á la obra, una volta per causa de la terror apenas existeix ningú».¹¹ Aquell any, «el Estado se incautó de sus bienes [de l'església parroquial] en virtud de las leyes desamortizadoras»,¹² de tal manera que a la primera meitat del segle «tenían los Parrocos un Benefici de residencia, y muchas rentas, vui dia ab tot lo treball sols tenen lo salari del Govern»,¹³ el qual sufragà únicament els havers de l'organista.

L'Estat, però, no va pagar el que estipulava el Concordat de 1851 a la diòcesi de Girona i, conseqüentment, tampoc als preveres de Castelló en varis mesos.¹⁴ La vida musical es va veure directament afectada quan l'Estat

8. AMCE: Comunitat de Preveres: *Obtencions de Beneficis i substitució de càrrecs*, s. f. Doc. amb segell de 1801.

9. Vegeu FRANQUÈS I GIL, M. Regina. «Les desamortitzacions a Castelló d'Empúries (1820-1854)», Figueres, *Annals de l'Institut d'Estudis Empordanesos*, 32 (1999), 155-192.

10. ADG: Comunitat de Preveres de Castelló d'Empúries 1868-1916: *Indemnitzacions de béns incautats durant la desamortització*.

11. ADG: Comunitat de Preveres de Castelló d'Empúries: *Consueta 1858-1897*.

12. *Id.*

13. *Id.*

14. D'aquest fet en dona fe la missiva, datada el 1870, del bisbe Constantí de Girona dirigida al degà de Castelló d'Empúries: «por la gran premura que experimentan los individuos del Clero que en esta diócesis deben cobrar su justa asignacion del Erario publico, y que hace 15 meses no han recibido [...]», cf. ADG: Comunitat de Preveres de Castelló d'Empúries: *Correspondència 1860-1899*.

es va apropiari dels cortals Fuster, Roure i Pastell, i el 1872 del de Santa Llúcia, al qual estava unit el benefici del magisteri de cant. A tot això cal afegir «[...] el estado inservible en que se halla el órgano de esta iglesia parroquial, cuya pronta reparacion se hace sumamente necesario, suplico [...] puedan [els interessos] invertirse al efecto la suma de 5.400 pesetas que importará su recomposición, según el proyecto-presupuesto formado por la casa “Corominas y Riera” de Barcelona.»¹⁵ Tanmateix, durant el canvi de segle, i gràcies als acords entre l'Estat espanyol i la cúria romana, es van dur a terme una sèrie de compensacions pels béns eclesiàstics incautats, de tal manera que la parròquia de Castelló va poder rebre certes quantitats que li van permetre reorganitzar la comunitat de preveres, creant a tal efecte quatre capellanies, dues d'elles de música: sotsxantre i organista.

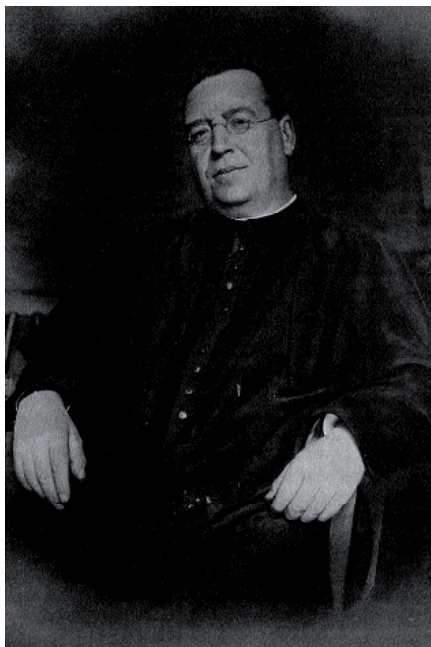
Durant la primera meitat del segle XX la comunitat encara existia però el nombre dels seus residents havia minvat de forma considerable.¹⁶ Segons un document del 1901 signat pel rector Bonaventura Frigola,¹⁷ a finals del segle XIX, quedaren set beneficiats tots ells iguals en dignitat —quatre domers, un cabiscol i dos rectors—, un dels quals era l'organista. Més endavant, i amb l'excepció del lapsus de la guerra civil, l'any 1940 es comptabilitzaven quatre comunitaris,¹⁸ fins que a mitjan segle XX la comunitat, com a tal, deixà d'existir definitivament.

15. ADG: Comunitat de Preveres de Castelló d'Empúries: *Indemnitzacions de béns incautats durant la desamortització*, 1868-1916. Es conserva una carta de Bonaventura Frigola dirigida al bisbe de Girona l'any 1902. Sabem que, efectivament, l'orgue fou restaurat per aquesta prestigiosa casa durant els anys 1903-1904 i que l'any 1907 es va realitzar la compra d'un harmòniom a la casa Cassadó i Moreu. Quan l'organista no podia assistir a la funció, es feia ús d'aquest instrument.

16. Segons una carta signada per el capellà Joaquim Bonacasa, datada el 1926, deduïm que la comunitat estava formada per onze comunitaris, però sembla que aquest nombre era insuficient per atendre la litúrgia: «le necesitamos [al prevere Andreu Puig] en las principales festividades en las cuales solo quedamos cuatro para actuar, los parroquiales y un beneficiado, por estar ocupados en el canto tres de los restantes y los otros cuatro son inútiles por enfermedad corporal», cf. ADG: Comunitat de Preveres de Castelló d'Empúries: *Correspondència 1900-1998*

17. Mossèn Bonaventura Frigola i Frigola (1868-1926) va néixer a Fontcoberta i fou ordenat prevere l'any 1892. Esdevingué coadjutor de Castelló d'Empúries el 1892 i en fou el rector des de 1912 fins que finà el 1926. Cal evitar confondre'l amb el mestre de capella homònim. Ens hi referirem sempre com a rector, mossèn o Bonaventura Frigola, sense afegir el seu segon cognom.

18. ADG: Comunitat de Preveres de Castelló d'Empúries: *Normativa interna (ordinacions, estatuts)*, s. f.



Mossèn Bonaventura Frigola i Frigola va confeccionar els estatuts de la comunitat de preveres aprovats el 1910 i va ser rector de Castelló d'Empúries de 1912 a 1926. Fotografia: AMCE.

Els preveres de la comunitat tenien l'obligació de residir de forma permanent a la parròquia. Una absència més llarga de sis mesos es considerava injustificable i conduïa a la pèrdua de la residència; d'altra banda, en el supòsit de la voluntat de deixar la comunitat, calia deixar passar com a mínim tres anys des del nomenament. Tots els membres de la comunitat tenien l'obligació de participar en les funcions litúrgiques de la parroquial d'acord amb el seu càrrec. Els preveres encarregats de l'administració del patrimoni, les rendes, la litúrgia, el culte i les obligacions del cor, tenien una dignitat d'un rang superior respecte als beneficiats que assumien les tasques considerades menors. Al capdavant de la comunitat hi havia el rector; i els altres càrrecs eren els d'oïdor, cabiscol, domer, degà, protector, arxiver, secretari, sotsxantre, acòlit o portacreu, campaner, ecònom, sagristà major i menor, bosser o faller, diaca, sotsdiaca, organista i mestre de cant o de capella.

Les oposicions que es feien tant per a obtenir un benefici amb residència a la comunitat, com per a qualsevol altre càrrec associat, solien ser molt renyides, entre d'altres coses, perquè les rendes eren força altes. Els oriünds de Castelló tenien preferència sobre els foranis, però tots havien de ser des-